

äfvén detta tvásidigt; efter 1913 vänder det sig utslutande mot Österrike-Ungern. Här, på världskrigets själfva brandhärd, är en närmare uppmärksamhet af nöden.

Fakta äro följande. Den serbiska nationen representerades omedelbart före världskriget af två suveräna stater, Serbien och Montenegro, hvilka genom Balkankrigen fått anslutning till hvarandra och en samlad befolkning på nära 5 millioner (hvaribland visserligen en del bulgarer och turkar). Men utanför nationalstaterna utbreder sig stammen såväl öfver landskapen Bosnien-Herzegovina i den österrikiska unionens förvaltning som öfver Dalmatiens i Österrikes och Kroatien-Slavonien i Ungerns speciella rike. Detta är en inteckning i stormaktgrannens befolkning på ej mindre än 5,6 millioner, eller mera än de fria. Landet, där de "oförlossade" landsmännen bo, ligger i omedelbart sammanhang med de frias, och ger deras hvad det efter geopolitikens lagar med nödvändighet behöfver: en kust. Här äro således alla yttre faktorer klara i ett irredentakraf.

Inåt störes enheten genom motsatsen mellan serberna söder om Save och kroaterna norr därom. De äro af samma blod och samma tunga; men dem skiljer religionen (romersk hos kroaterna, grekisk hos serberna) och likaså skriften (latinsk hos de förre, cyrillisk hos de senare), och de ha ingen